

Reisdagboek Aloshikha 2010

Week 1: Checken

Dag 1 (01-02-2010)

Rosalin

En dan brak toch echt die maandag aan, de 1e maandag van het checken van medical checks for children. Een enigszins (positief) gespannen sfeer. Zouden we de stroom kinderen wel aankunnen? Herken je de diagnoses? Weet je hoe deze te behandelen? Kun je de codes wel vinden? Na een lekker ontbijt zetten we alles nog even recht, nemen de behandelingen nog even door met de apotheek. Joep klapt in zijn handen; het gaat nu echt beginnen!!!

Samen begin ik eerst met Anne; wegen en meten. De ervaring van Anne was te zien. Met veel routine worden de baby's en kinderen gewogen en gemeten. Checken op luizen hoort ook bij ons. En dat hebben we beide nog nooit gedaan... Maar daar blijkt Arin dan wel ervaring in te hebben, mooie samenwerking! Het is even zoeken naar de P3 in de verschillende tabellen, maar het wijst al snel voor zich. Omdat de samenwerking tussen Arin en Anne zo goed verloopt, begeef ik me naar de dokterspost. Een oranje stethoscoop en blauwe otoscoop in de aanslag en het lichamelijke check up kan beginnen. Anemieën, stunting, wasting, worminfecties, scabiës, huidinfecties, bovenste luchtweginfecties komen het meeste voor. Met Maaïke zien we een jongen met non-venereuze treponema. Marijke de B moet nog wel even nadenken of deze wel klopt, maar wij zijn overtuigd van de diagnose.

Om 14.00 u zijn we al klaar; 116 kinderen gezien! Na een goede lunch gaan we naar het dakterras voor de 1e vergadering. Vooral veel hoogtepunten en weinig dieptepunten over deze 1e dag, behalve dan dat Margreet de verkeerde datum in had gevuld, maar dat kwam volgens haar door Maaïke...(jaja!!!)

Daarna 1e wandeling gemaakt tussen de rijstvelden, langs huisjes, palmbomen, water. Het is hier echt prachtig!!! En veel lieve + nieuwsgierige mensen! Sophie, Anne en ik hebben ons daarna omgetoverd in mooie Bengaalse vrouwen. Benjamin vond deze ook erg mooi...Jammer dat Margreet geen nieuw pak had gekocht...;) 's Avonds werden echter weer onze maten opgemeten (waarvoor?) Gerrit vond dit het allerleukst, bleek superslank te zijn zonder portemonnee en nam de positie aan van een kraanvogel...Buikpijn van het lachen!

Daarna met Corinne heel veel gegevens ingevoerd, dit ging zeer soepel, zeker als je alles in 1 vakje in wil vullen...Het lijkt een saaie taak, het tegendeel is waar; zeker met alle bijzondere namen: Diplop, Teetee, Beetee, Joyaato, Goree (overflakke). Joep vond het dusdanig gezellig dat hij besloot zich zelf in te sluiten; daar stond hij dan met zijn deken...de sleutel lag ergens bij Marlies. Jammer voor hem, maar die hebben we gevonden.

En zo eindigde de eerste dag; met gezonde spanning en een grote lach!

Dag 2 (02-02-2010)

Corinne

De tweede dag. Iedereen heeft goed geslapen en zin in de tweede checkdag. De posten blijven hetzelfde. Ik zit weer met Marijke in de apotheek. We zijn lekker ingewerkt en de uren vliegen voorbij.

's Middags zijn ineens alle dokters verdwenen. Als ik op zoek ga, blijkt dat ze zich hebben teruggetrokken in een leeg vertrek. Toen ik daar binnen kwam was daar een moment van rust en opwinding tegelijk. Ze hadden een hartruis geconstateerd bij baby Ayun. Daar moesten ze even allemaal naar luisteren.

Later op de dag bleek dat Maaïke en Rosalin van alles aan het regelen waren om deze baby door te verwijzen naar een ziekenhuis. Samen met dokter Didar werd er een plan opgesteld. De volgende dag zou de baby voor het eerste onderzoek naar Barisal gaan...

Daarna nog wat data in zitten voeren met Joep.

Toen ik om 00.15 uur in mijn stal kwam waren de dames nog gezellig aan het keuvelen. Boven mijn bed zat echter een ongenode gast. Een enorme spin (diameter ± 15 cm), zo'n dikke. Bah! Na mijn opmerking dat we bezoek hadden, zeiden de meiden tegelijk. "Oh, een spin, laat hem maar zitten.." Ik zag hem in een visioen al op mijn klamboe zweven of nog erger, eronderdoor kruipen als ik zou slapen, dus ik besloot dat het toch waarschijnlijk beter was hem te verwijderen uit de kamer.

Omdat missieleider Maaïke niet bang is voor spinnen, liet ze weten vanuit de badkamer, vroeg ze om een luciferdoosje om hem op te ruimen. De tissuedoos was van beter formaat... Het werd het emmertje van de badkamer en Maaïke ging de spin vangen.

Gewapend met emmertje en wankelend bovenop al onze kussens en dekens bovenop mijn bed benaderde ze de spin. Lichtelijk in paniek, omdat hij bij elke toenadering steeds groter leek te worden.

Hilarisch gewoon, hoe 3 vrouwen Maaïke aan het aanmoedigen waren, gewapend met filmcamera en fototoestel, maar op veilige afstand.

Ja... de emmer was over de spin gezet. Nu nog een paar kleurboeken erachter en schuiven naar de deuropening. Op de galerij stonden we – inmiddels 00.45 uur – te jubelen dat de spin moest vliegen. Maaïke gooide met een grote zwieper de hele bups naar beneden. Daar stond de nachtwaker de plantjes water te geven.

Hij zal wel gedacht hebben...

Dag 3 (03-02-2010)

Sophie

Vanochtend vroeg om 06.15 u werd al op onze kamerdeur geklopt, want er zou een ochtendwandeling gemaakt worden. Ik was nog heel ver heen en heb me omgedraaid om verder te slapen. Heel stom, want het was natuurlijk prachtig om tijdens zonsopkomst over de dijkjes tussen de rijstvelden en dorpjes te lopen. Margreet, Marijke, Corinne en Rosalin kwamen dan ook helemaal voldaan en blij terug. Nou de volgende keer draai ik me niet meer om...

Iets later arriveerde ook Marlies die weer 70 minuten had hardgelopen, vanwege haar training voor de marathon in Rotterdam in april, waarbij ze sponsorgeld wil ophalen voor MCC.

Na een heerlijk ontbijt met veel fruit, ei, chapati's en griesmeelpudding was het weer zover: dag 3 kon van start. Iedereen naar zijn post, kindjes mooi in de rij en rond 9 uur gaf Joep het startsignaal: Ok allemaal, we gaan beginnen!

Er had een kleine wisseling plaatsgevonden van de posten:

- Margreet op haar vertrouwde en o zo leuke inschrijfpост. Tja de geweldige namen blijven voorbijvliegen. Vandaag onder andere Kacki en Madonna☺

- Gerrit vandaag bij het wegen en meten samen met zijn liefvallige Bengaalse assistente Arin
- Anne op de prikpost, waar Margreet en ik af en toe even kort bijgesprongen als er een kleine opstopping ontstond (vanwege het snelle wegen en meten)
- Maaïke, Marlies, Marijke en ik op de dokterspost met als vertalers de vrolijke Arun en dr Biswas, waarmee soms nog enige miscommunicatie is
- Rosalin en Corinne gezellig op de apotheek
- En tot slot Robbie de Health motivator bij de voorlichtingspost, wat hij vol enthousiasme doet

Het was weer een heerlijke dag vol met lachende en natuurlijk ook krijsende kinderen. Ik heb weer heel veel lieve smoeltjes met mooie grote ogen voorbij zien komen en heb heel fijn gewerkt.

Ondanks de aangekondigde mogelijke dag 3 dip gingen we als een speer en hebben uiteindelijk 189 kinderen gezien wat Joep zelf nog niet eerder had meegemaakt. Wat een teamwork!

Naast de scholen hebben we zelfs nog meerdere kinderen 'van de straat' kunnen zien, die niet bij de scholen hoorden en daardoor soms juist meer zorg nodig hadden. Iedereen vond dat fijn en schroomde niet om nog iets langer door te gaan. Wel heeft Joep tussendoor de boel even stopgezet voor de lunch zodat we weer even konden opladen.

Gedurende de dag liepen we omstebeurt even kort rond om bellen te blazen bij huilende kinderen (erg effectief!), foto's te maken, bij andere posten te kijken of natuurlijk de nodige plaspauze te houden. Ik merk zelf dat ik het nog wel lastig vind om zo'n pauze in te lassen, want je hebt de neiging om gewoon door te gaan, maar na zo'n korte break kun je weer vol goede moed aan de slag.

Aan het eind van de middag was er voor ons allemaal een heel bijzonder moment: het kleine baby'tje Ayun, die Maaïke en Marlies op dag 2 hadden doorgestuurd ivm een forse cardiale soufflé, was terug samen met zijn ouders om de uitslagen van de onderzoeken (oa echo van het hart) te laten zien.

Daar schrokken we wel van, want er bleek sprake te zijn van een tetralogie van Fallot. Toch goed dat hij werd doorgestuurd. Samen met dr Didar, de arts van het ziekenhuisje Maria Mother and Child Hospital in Rajihar hebben Maaïke en Rosalin gebeld met een privékliniek in Dhaka om een afspraak te maken met een cardiochirurg en werd contact opgenomen met Ines in verband met de mogelijke financiering. Morgen komt de vader terug om verdere afspraken te maken. Hopelijk kunnen we dan al iets meer zeggen over de financiering. In ieder geval kan Ayun aankomende zondag al in Dhaka gezien worden door twee cardiochirurgen in een, volgens dr Didar, zeer betrouwbare kliniek. Voor de zekerheid hebben we ook een foto gemaakt van Ayun en zijn moeder. Dit schijnt nodig te zijn voor de financiering.

Tijdens het bespreken van de hoogte en dieptepunten van de dag, was de gang van zaken rond baby Ayun voor vele hét hoogtepunt! Het dieptepunt was helaas dat Maaïke na de lunch niet lekker was geworden en op bed lag met, misselijkheid, buikkrampen en een emmer naast haar bed had.....

Hopen dat ze morgen weer beter is, want zeker als één van onze geweldige missieleiders is het echt niet fijn om ziek te zijn!

Vanavond na de uitgebreide avondmaaltijd hebben Corinne en Gerrit nog actief zitten invoeren en werd er weer heel wat whisky genuttigd door de liefhebbers, erg gezellig! Morgen is onze rustdag en gaan we lekker varen. Ik ben heel benieuwd. Dag 3 was in ieder geval erg geslaagd!

Dag 4 (04-02-2010)

Gerrit

In de koeienstal wisten ze niet wat hen overkwam. Geen rij wachtende vrouwen, geen gekrijs en geen gejengel. En die grote witte mensen liepen vandaag ook niet in de rare witte hemden. De hond die buiten in de zon lag vertelde dat die witte reuzen een vrije dag hebben. Hij vond het wel een beetje raar dat ze na 3 dagen al moesten uitrusten. In de rijstvelden ging dat er wel anders aan toe. Maar ja dat zijn Bangla-mensen!

Met de grongo spraken ze af dat die met hen mee zou vliegen. Kon hij mooi vertellen wat ze gingen doen. Met z'n allen propten ze zich in een jeep. Twee zieken bleven achter. Dankzij de kuilen in de weg kon de grongo de jeep gemakkelijk bijhouden. Hij zag dat ze naar de rivier gingen. De zon scheen en de waterhyacinten stroomden traag voorbij in de modderige rivier. Hard en zwaar pufte de boot tegen de stroom op. De witte reuzen zaten niet op hun hurken, maar op plastic stoelen! Allemaal namen ze foto's. Vreemd want 200 jaar geleden zag het er ook al zo uit. Maar ze genoten wel. De wandeling door het dorp vonden ze geweldig.

Terug in Alosikhka gingen ze op het dak liggen of zitten. Dat gaf de grongo tijd en gelegenheid aan de hond en de koeien te vertellen wat hij allemaal had gezien. Intussen ontving Joep een sms'je waarin stond dat er geld voor MCC beschikbaar was om baby Ayun verder in Dhaka te laten helpen. De drongo die alweer in een boom was gaan zitten, zag dat de witte reuzin daar heel blij van werden. 's Avonds werd het aan papa Ayun verteld. Opeens zag de grongo de blonde reuzen met twee pakken naar het ziekenhuis lopen. Wat zou daar nou in zitten? Nieuwsgierig vloog hij mee en schrok zich rot. Die vrouw brak maar zo de arm van een man en maakte daarna die arm wit en hard. Hij had wel eens van een Hollandse winter gehoord met witte sneeuw en hard water, hij vroeg zich af of dat dit was...

Toen hij het de hond vertelde zei die dat zij een gipsmeester was en dat hij als hond liever geen wit voetje bij haar wilde halen, maar hij vond het wel erg knap wat ze deed. Ook vond hij het prachtig dat ze twee schorten aan een man gaf. Was het de kok of vergiste hij zich? Tegen de avond zag de grongo dat de twee zieken zich weer dapper gedroegen. Wel raar dat ze bij een lampje ernstig zaten te praten. Zijn ze altijd zo? De grongo krabde zich met z'n linker poot achter z'n oor en schudde zijn kop. Hij kon het niet meer volgen en vertrok naar de stal om met zijn vrienden deze dag te evalueren. Het was me het dagje wel.

Dag 5 (05-02-2010)

Anne

SATLA, our location for the next 3 days, first day.

The evening before, we had prepared for our clinic, packing up supplies for our first days work outside of Alosikhka. We breakfasted early & after packing up 2 cars with medical supplies, doctors, nurses, translators the rest of the MCC team; we departed at 8.30 for SATLA. The journey takes a good 1h3/4, a lot of it along winding, potholed dusty ways, but the passing scenery is magical, not a moment to feel bored or fed up – so much to see, be it man or beast or bird, a dwelling or a paddy field, black drongos perch on the power lines, paddy birds or pond herons patrol the trenches of the rice fields, kingfishers dart over the green brown murky waters of the rivers. We ask our Bangla fellow passengers so many questions 'What is the name of that tree?', 'How do you call that flower/fruit?' There is so much poverty & hardship, but such wonderful scenes of breathtaking beauty; one can be moved to tears.

Arriving in Satla, I could not describe it as a warm welcome- we are welcomed like royalty. For a few short moments I feel like Princess Diana! Flower petals shower our heads & our first steps, our necks are garlanded with chains of marigolds, bunches of flowers pressed into our hands. I think those of us new to MCC are completely overwhelmed & moved by this outpouring of greeting & enthusiasm. An orchestra of drums, tambourines & bells accompany our footsteps along the path to the two roomed building which is to be our clinic for the next 3 days.

After a polite amount of time thanking our hosts for the fantastic reception, we unloaded the two vehicles & set up clinic. Margreet having a table & chair outside in the shade of several palm trees, where she registers the children, Gerrit a table on the verandah where he weighs & measures, just outside the door to the room where I prick fingers or heels to measure Hb's. In the room next door sit the doctors & Corinne, to carry out their examinations & to distribute medicines. Just outside their

Nu ik romantisch zeg, herinner ik me opeens dat diezelfde avond Margreet een bespreking had met Benjamin tbv het Liliane fonds (als mediator). Hij zat haar zeer romantisch op te wachten op zijn kamer met viool in de aanslag....

Goed, in het pikkedonker langs de vijver over een smal richeltje naar huis gelopen. Enkele gesmoorde kreten van Anne, die dit eigenlijk helemaal niet zag zitten! Prachtige sterrenhemel! Heerlijke temperatuur.

Aloshika in slaap

De nachtwaker

De 'avondklok'

Nog even kletsen

en op tijd in bed

even boekje lezen

en slapen, want morgen weer vroeg dag (07.00u)

Inmiddels slaap ik hier als een blok

Dag 7 (07-02-2010)

Margreet

Wachtwoord van de dag PRIMA = hetzelfde als ballo & cu ballo = goed.

Vroeg opgestaan, 6.15 u. Anne gaat eerst een half uur in de badmaker aan de slag en om 6.45 u was ik aan de beurt. 7.00 u ontbijt... Haren gewassen, hartstikke vet van al dat stof. 7.30 u in twee busjes naar Satla Nadar Ghandi school. Onderweg gestopt voor bactrobanzalf & Gerrit en ik kregen de opdracht om tasje te kopen. Na deze actie was ik snel weer het busje ingedoken, waar ik zat als in Blijdorp. Gerrit zei: als het raam open was geweest hadden ze pinda's naar binnen gegooid;))!

Ipv mr. Impossible hadden we vandaag number two van Alohikha mee (Mr Marmot: Shakil). Marijke heeft me al drie keer verteld hoe die man heet, ik kan het maar niet onthouden. Dezelfde man die ons op de vrije dag te gast had; volgens Benjamin is deze man echt een moslim fundamentalist (lekker belangrijk), zijn Engels is goed, op vrije dag ook veel met hem gepraat. Hij heeft psychologie gestudeerd en heeft 14 jaar met oorlogsslachtoffers gewerkt (oorlog 1971). Dit is in Bangladesh de 1^e generatie na deze verschrikkelijke oorlog. Sorry ik dwaal een beetje af...

In Satla aangekomen doek om mijn hoofd gedaan om niet weer al die vieze afrikaantjes in mijn haar te krijgen! Afgesproken 5 klassen te zien. Afijn er lagen dus 6 schriften... Gauw alle posten opgezet. Mr Marmot begon bij mijn post: inschrijven. Ik had hem verteld dat we hem als het nodig was ook bij de dokters goed konden gebruiken en op teken van Maaïke ging hij bij Marlies vertalen. Toen zaten de teacher en ik samen: eindelijk rust! Alhoewel nog steeds de nodige zich met ons kwamen bemoeien. In de ochtend zo'n 110 kinderen gezien: 4 klassen met nodige broertjes, zusjes, neefjes, burens etc.

Na de lunch overleg in vd Valk aan de overkant. Dat we eerst nog even wat baby's gingen zien en daarna nog twee klassen (+/- 25 kids per klas). We waren vroeg begonnen, een uur vroeger dan de eerste dag; als je iedere dag een half uur vroeger begint! Afijn aan het eind kwamen natuurlijk weer allemaal kinderen die te laat of gisteren hadden moeten komen. Met Mr Marmot overlegd dat dit dus nooit ophoudt zo; it is never enough! (lees rupsje nooit genoeg op website en je weet dat het vorig jaar niet anders was). In totaal 170 kinderen gezien!

Onderweg naar huis langs BVDO gegaan. Daar zit ons zuster team met 10 + 2 tandartsen. Omdat vorig jaar Corinne, Gerrit en ik bij BVDO werkten was het leuk even een speedbezoek te brengen.

Thuis gekomen werd iedereen gesommeerd om in de ruimte beneden feest mee te maken. Anne was sneaky naar boven; haren wassen. Ik ben sneaky meegegaan. Samen hebben we de computer opgestart en zijn we gaan invoeren.

Na 21.00 u eten, samen met de mensen van stichting Max, die hier zijn en de mensen van SAKO die we al kennen. Om 22.15 vergadering op het dak. U 23.30 doen we de luiken dicht. Zelfs tijd om te poepen is er soms niet. Gelukkig hoef je met al die rijst ook niet zo vaak;) Morgen zelfde dril. 6.30-7.00 u douchen!

Dag 8 (08-02-2010)

Marijke

Te vroeg opgestaan. 6.30 uur. We hadden met z'n vieren tijd over. Hadden we dus toch iets langer kunnen slapen. Later weg dan afgesproken. Chauffeur was aan het bakkeleien over benzine en dat duurde en duurde. Tenslotte goot **Jakob** er toch nog een jerrycan benzine in. Joep bijna over de rooien...

Laatste werkdag. Wat 'verdrietig' met een beetje **stil** gevoel in de bus. Het is al weer bijna voorbij! Nog 1 keer verwachtingsvol aangekeken door zoveel kinderen, soms angstig, soms ondeugend, soms in paniek.

Tweede busje kreeg pech en kwam later. Zover we konden alles alvast opgesteld. Jammer genoeg zaten ook de essentiële spullen, zoals meetlat, weegschaal, inschrijvingsbladen in de tweede bus. Dus...nog rustig thee gedronken bij een tentje op de dijk met zo'n 30 toeschouwers. Toch nog snel, half uurtje later, kwamen de anderen. Heel snel waren we daarna allemaal aan het werk. Nog weer gedokterd deze dag. 4 schooljongens +/- 8 jaar zonder moeder, wel met de teacher. Grote angstige ogen: wat gaat er gebeuren. Tenslotte ontspanning en zelfs bij een lachje toen ik hem vertelde dat hij een kubalo sele was en prachtige tanden had. Zo gezond als een visje, alleen wat smoezelig.

Gegeten achter met uitzicht op de groentetuin die er wel wat troosteloos bij lag, jammer! Dit zou een nieuwe impuls moeten krijgen, het verbouwen en dus eten van groenten.

Veel sneller klaargewerkt dan gedacht. Wat gaat die tijd toch snel. Geëindigd waar ik de eerste dag ben begonnen; met Corinne samen in de apotheek. Certificaten uitgedeeld tijdens het afscheid van de locale workers, schatjes!

Even tussendoor: ik zit nu te schrijven, 7.00 u 's ochtends op de galerij, longi om want het is 's ochtends frisjes, vogelgeluiden overal en de zon die langzaam rood op komt boven de vijver en zich losmaakt van de palmbomen...

Terug naar gisteren. Op weg naar 'huis' in de bus wat **verdrietig**. Toch gek, het werk is gedaan! Lied geproduceerd op de voorbank door Maaïke, Rosalin en Corinne: lachen, lachen, lachen. Margreet, Joep en ik een quiz voor**soort**Raden wie er uitgebeeld werd.

-Arun: grote bril, druk **gesti**.....

-Mridull: roepend kokon

Etc

Lachen, lachen!

Sjigara's gescoord. Lekker mmmhh

Thuisgekomen heel snel afwisselend douchen, overgebleven medicatie tellen etc. En dan: nog een half uurtje rustig samen op het dak. Een rondje. Beetje rust daalt neer. Genieten.

En dan afscheidsavonden. Zang, dans. Wat stralen die kinderen. Wat dansen ze leuk. En onvermoeibaar spring Arun er omheen. Benjamin speelt viool!! Samen met z'n leraar. Bijzonder. Ons lied valt reuze in de smaak! Als laatste mijn afscheidswoordjes! Je het is klaar.

Laatste keer gesnacked met ketchup en overheerlijke rijstepap. Nog wat ingevoerd met Gerrit. 50 van vandaag. Is de kop eraf. Moeilijk om naar bed te gaan. Met Rosalin gestoeid en bijna op mijn bril gaan staan. Wat heb ik het leuk om de kamer met mijn 3 jonge **grieten**. Morgen inpakken. Tevreden kruip ik in mijn lakenzak. Het was goed!

Week 2: 'Ontspannen' in Chittagong Hill Tracts

11-02-2010

Corinne

Vertrek vanuit Bandarban naar Ruma. Gisteravond hebben we allemaal onze koffer weer gepakt. We gaan de Hill Tracks doen. Er zijn 2 groepen: groep A gaat wandelen tot de top en overnachten bij een dorpje. Groep B gaat varen en met de truck en overnacht ergens anders.

Om 7.00 u ontbijt. We hebben slingers gemaakt voor Ann, omdat het haar 'birthday' is. En kadootjes gekocht. We zingen Ann toe met z'n allen. Fijn om zo jarig te zijn in Bangladesh.

Om 08.00 u uiteindelijk vertrekken we met tassen, koffers, rugzakken en 2 gidsen in 3 jeeps. Eerst 3 uur rijden met grensposten waar we ons moeten registreren. Dat neemt nogal wat tijd in beslag. Onderweg genieten we van het prachtige landschap. Heuvels met bananenbomen, palmbomen, mango, ananassen, tabaksplantages en nog veel meer...

Dan arriveren we bij een rivier waar we overstappen op 2 bootjes. Met alle bagage. Dan weer een uur varen naar Ruma. Ruma is een vrij grote plaats in dit verlaten berglandschap. Er is een hotelletje waar we kunnen plassen en de bagage even kunnen wegzetten op een kamer. Vervolgens moet er weer permissie gevraagd worden aan de 'politie' en het leger. Dat neemt weer enkele uren in beslag. Ondertussen lopen we wat, zitten we wat en wachten...

Om een uur of 2 gaan we lunchen in een lokaal restaurantje: rijst met kip, lekker pittig! En met je handen natuurlijk! Die kunnen we gelukkig afspoelen met het pompwater dat ons als drank was aangeboden. Buik gevuld, nog even wachten en dan gaan we opsplitsen. Nu gaan we toch echt op expeditie.

Wij, groep A, Joep, Marijke, Maaïke, Marlies en ik vertrekken direct. Eerst moeten we nog 2 uur varen en daarna zeker nog 3 uur te voet. Het zal donker zijn als we in de bergen lopen. Dat gaan we nog beleven. Voorlopig even een klein uiltje knappen op deze prachtige boot. Het is net een film, zo mooi! En de stilte, het klotsen van het water, de zon die gelukkig al wat afneemt in sterkte. Dit is een belevens. Doel van de wandeling is: Ardu Para (para = village). In dit dorp is onze gids Berin opgegroeid.

Na drie uur lopen....

We zijn in het licht begonnen met lopen. Om 18.00 u wordt het dan toch donker. We vervolgen onze weg. Het wordt steeds donkerder en we gaan steeds dieper het oerwoud in. Tot we voor een riviertje staan. Op teenslippers of blootvoets gaan we verder met een paar zaklampen over een paadje van 20 cm breed. Steile afdalingen en klimpartijen, over boomstambruggen en door de rivier. Het is ongelofelijk. Om +/- 20.00 u arriveren we dan eindelijk in Ardu Para.

Het dorp slaapt. Hier is geen elektriciteit. We worden onthaald in het huis van een oudere man. Het blijkt de vader van Biren. We zitten hoog en op de veranda. Een aantal dorpingen komt erbij zitten. Ze praten hier geen Bangla. Wel een beetje Engels. Goiedag = Knoka (knoengka). We voelen ons allemaal goed. Nu worden we binnen onthaald om te komen eten.

Eerst worden we door de vader welkom geheten. We krijgen rijst drank (+/- 60%) en moeten groeten naar elkaar. De familie zit er ook bij. Dan krijgen we kip. Hele taaie... We drinken en drinken. Vader geniet, hij heet ons weer welkom en giet nog eens ons glas vol... We moeten nog een knunga zeggen

en kletsen wat. Na de drank, die overigens goed aanslaat of inslaat, gaan we rijst eten. Inmiddels is het 21.30 geworden en de stemming zit er goed in. De glazen zijn leeg. Iedereen wacht blijkbaar op iedereen. Zij denken 'wanneer zijn die glazen nou leeg' en wij denken 'wanneer komt de rijst nou'. Op de veranda hebben we rijst gegeten. Het is inmiddels al 22.00 u. Na het eten wordt de woonkamer in gereedheid gebracht. Gewoon op de houten vloer slapen we met z'n allen onder 2 klamboes. Een paar dekens houden ons warm. We slapen in de huiskamer. Er wordt nog heen en weer gelopen, maar als de man en vrouw des huizes ook gaan slapen, dan wordt het stil. En donker.

~

De volgende morgen word ik om 6.00 u wakker van de inheemse geluiden. Gerommel, gepraat, een knapperend vuurtje en een kip die rent voor z'n leven. Het is al bijna licht. Eerst plassen. 'Het toilet' is gewoon buiten, achter een boompje ofzo. Dus we zitten met z'n drieën, Marijke, Marlies en ik gezellig te plassen.

Dan lopen we een rondje door het dorp. Kinderen zitten rond kleine knapperende vuurtjes. Varkens, geiten, kippen, honden en koeien lopen hier door elkaar. Vrouwen zijn met de rijst (ruw) bezig. We zijn een bezienswaardigheid. Om 7.30 staat er thee klaar met appels en koekjes. Daarna nog een half uurtje rondlopen zodat de mensen een ceremonie kunnen voorbereiden. We worden neergezet op stoelen en mogen genieten van traditionele dans en zang. Ook moeten we elke een woordje zeggen. Het is overigens de eerste keer dat de mensen in dit dorp blanke gasten hebben.

Om 10.00 u verlaten we het dorp. We worden uitgeleide gedaan tot halverwege de heuvel, waarna de kinderen zich al jubelend weer naar beneden storten. Opnieuw op avontuur.

We kruipen door de jungle, klauteren over rotsen, steil omhoog, steil omlaag. Na een half uurtje wordt Marijke duizelig. Ze had al last van haar darmen en we moeten rusten. Gelukkig heeft ze medicijnen bij zich. We zitten ruim een half uur op een idyllisch plekje aan een beekje. Dan staat ze op en we kunnen ons pad vervolgen. Nog 5 uur lopen...

Een barre tocht wordt het, maar het blijft ongelofelijk bijzonder. En zwaar, erg zwaar, maar we slaan ons er dapper door. Net zolang tot de gids do-re-mi mee kan neuriën. Om 16.00 u is het dan eindelijk zover. We bereiken de top waarachter het dorpje ligt waar 'groep B' zit. Het A+-team heeft de missie volbracht. Marijke is op. Wij zijn opgelucht dat we het gehaald hebben. In het dorp is de badkamer gelegen in het meertje. Heerlijk, even koppie onder met je hoofd vol met babyshampoo. Dan eten. Inmiddels zijn we behendig geworden in het eten met onze handen. We kleien de hele prak naar binnen. Nog even sterren kijken en daarna is iedereen vertrokken in zijn lappen. Lekker op de planken vloer. Omdat het schijnbaar krioelt van de beesten aan het geribel te horen besluit ik halverwege de nacht toch mijn klamboe op te hangen. Dat slaapt beter. Op naar een nieuwe dag en ons laatste avontuur.

13-02-2010

Maaïke

Wakker wordend op onze slaapzaal van het native hotel van Boga Lake. Wat een fantastische plek. ('t dorp vooral, de slaapzaal was ook leuk, maar 't uitzicht veel beter)

Na een nacht in de klamboe, vanwege rondscharrelende ratten (denk toch echt dat het ratten zijn, sorry Joep), zittend in mijn lakenzak, genietend van 't uitzicht op 't meer. Er is al weer volop bezigheid in de hoofdstraat van 't dorp. Het bamboeterras aan t water wordt gerepareerd, nadat Sophie er gisteravond doorheen is gezakt. We hadden daar nog heerlijk onder de sterrenhemel gelegen, vallende sterren gezien, poging tot identificering van sterrenstelsels & leuke verhalen van Gerrit over de voedselbank & zijn werk daar.

Marijke lag nog ziek op bed, wat een ellende voor haar. De Bont werd De Bikkel, aangezien ze op zoveel doorzettingsvermogen zich vooruit gesleept had, ondersteund door haar local-vrienden. Hopelijk voelt ze zich snel wat beter.

Na een lekker ontbijt vertrokken we naar Ruma. In 2 open jeeps (dus jeefs), al zwaaiend naar de dorpsbewoners gingen we naar Ruma. De 4 wheel drive kon het af en toe maar met moeite aan. We hobbelden en belandde af en toe bij elkaar op schoot. Ondertussen trok het fantastische landschap aan ons voorbij, waar we gister nog in de brandende zon doorheen trokken. De stemmig zat er weer lekker in en tot grote vreugde van Joep zongen we nog wat liedjes;).

In Ruma aangekomen stapten we uiteindelijk toch in de boot, nadat onze gidsen ons met de auto verder hadden willen brengen. Maar een bootreisje wilden we niet aan ons voorbij laten gaan. Alle bagage weer in 2 boten, een bedje voor Marijke. Roos & ik voorop op een bankje, Margreet & Joep achterop een bankje. Margreet staat op en Joep wordt gelanceerd in 't **water**. Weer een grappig moment. Wat een mooi uitzicht & wat een sereniteit op zo'n bootje, super! Het ging naar ons zin veel te snel.

Weer in de volgende jeeps geladen en nog even de toerist uitgehangen op een Hilltop en de handicraft market. Zoals 't ware toeristen betaamt, kochten we een aantal mooie dekens & sjaals. Ook geen gebrek aan Bengaalse toeristen, die graag een foto maakten van ons (weer even de omgekeerde wereld).

In Bandarban bij 't Plaza Hotel aangekomen, genoten we van een heerlijke douche en schone (nou ja schone) kleren.. Met Joep, Marijke, Gerrit, Margreet en Roos gingen we het stadje in. Na een koffietje en wat Shingara's en misty hadden we weer volop energie. Het was al donker aan het worden. De lichtjes, geluiden en geuren gaven een magische sfeer in het stadje. Joep liet zich even knippen bij de lokale kapper. Roos en ik keken onze ogen uit naar alles wat er te koop en te zien was. Zoveel dingen die je wel mee zou willen nemen naar Nederland...en we hebben al zoveel spullen te sjouwen. Dat voelt regelmatig wel raar, slepend met zo'n 20 kg terwijl mensen hier vaak niks hebben. Met onze aankopen stapten we met z'n vieren in een elektrische Riksja scheurend door de straatjes. Af en toe voelt het alsof je in een Efteling attractie zit hier.

Weer een lekker diner en ons hotel, veel plezier aan tafel en met een heel voldaan gevoel terug naar onze kamer. Hoe krijgen we al die spullen mee....Maar, met was passen en meten past het allemaal in onze tassen.

In bed nog een dierenspel gedaan en toen waren we toch echt wel moe genoeg om in slaap te vallen. Morgen weer vroeg op voor de reis naar Chittagong & Dhaka. Wat een mooie bijzondere dagen ware het en wat mooi om een kijkje te kunnen nemen in het leven van de tribal mensen van Chittagong. Terwijl ik dit schrijf moet ik slikken, want we zijn aan het landen. Bijna raken we de grond van Dusseldorf aan. Wat een belevenissen in deze weken, wat een goede werkweek, wat een fantastische groep mensen. Met een warm, maar ook even een beetje melancholisch gevoel sluit ik dit boekje.

Misschien volgend jaar wel deel II...